

Megújulás meglelégedéssel!

„Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 104,5)

A megújulás ellentéte a megsemmisülés. Talán segít nekünk ez a megfogalmazás abban, hogy jobban megértsük, miért is fontos megújulni. Annak ellenére, hogy állandóan felújítunk épületeket, új, modern szavakkal bővítjük szókészletünket, a technológia újításait élvezzük napról napra – a lelkünket, az egyházat, mintha nem félténénk a megsemmisüléstől. Jobban félünk attól, hogy kimaradunk valamilyen új technikai vívmányból, hírből, pletykából, mintsem attól, hogy rutinná válik a hitéletünk, és megszeretjük a kényelmes foteleket. Abban a tévhitben élünk, hogy csak a cipőnk és a telefonunk kopik, s az nem gond, megoldható, hiszen gyorsan újat vásárolunk. A hitéletünkben azonban a megújulás lényege éppen abban áll, hogy bár sok minden ugyanolyan formában van jelen az életünkben, mi mégis új módon tudunk rá tekinteni. Mint amikor elveszik egy néhány órára az áramot, s aztán örülünk az első eredményes villanykapcsolásnak. Mint amikor a téli hidegek után megfürdünk a napfényben az első tavaszi napon. Mint amikor pár nap böjt, nem evés után a szánkhoz emeljük az első falat kenyeret. Ebben a megújulásban kívülről minden ugyanolyan, és mégis

belül szárnyakat tudunk bontani még egy megfáradt időszak után is.

Hiszem azt, hogy a zsoltáros nemcsak az ifjúságot szeretné megújításra buzdítani, hanem az Ige minden istenkereső embert megszólít, hogy a hit frissessége legyen állandóan a miénk. A fiatalnak és az idősnek egyaránt meg kell újulnia, hitben fiatalodnia, másképp egyik sem fog repülni. A régi istenítése ugyanolyan veszélyes, mint mindig az újnak a keresése. Egyik fiatal sem áll közelebb ifjú kora miatt az Istenhez, hiszen „elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31) A megújulás nem a fiatalok kiváltsága, hanem minden hívő emberé. Segíthet nekünk a megértésben még az a szó is, amit a zsoltáros ehhez a képhez csatolt: ez pedig **a meglelégedés**. Az újat lehet habzsolni, de megújulni csak meglelégedve lehet. Első olvasásra furcsának tűnhet ez, hiszen éppen az akar újítást, aki elégedetlen a réggel. Aki mindennel elégedett, az éppen hogy változtatni nem akar semmin. Mégis, akit az Isten tölt be, az Isten ékesít fel, az azután nem

elégzik meg kevesebbel, lejjebb már nem adja. Annak már nem elég az étel, a vagyon, a hírnév, a cím, a mindig új, hanem csak az kell, amivel Isten adja önmagát. Ami nem még szomjasabbá tesz, hanem tényleg meglelégit és betölt.

Elég vajon ez a megújulás nekünk? Elég, ha Ő adja meg a betöltöttséget – és nem a világ? Adjon Isten olyan saszemet minden embernek, ifjakkal és ifjabb véneknek egyaránt, amivel Őt, minden más ellenére észre vesszük, és Benne megújulva meglelégedhetünk.

• PAP ÁKOS

Bálint Zoltán

Úgy élj

Úgy élj, hogy az egész világ
Figyeli minden léptedet,
Látja, hogy őszintébb, tisztább vagy,
S kutatja békességedet.

Úgy élj, hogy az egész világ
Ítéli minden léptedet,
Látja, hogy nem egyedül vagy,
S kutatja gyengeségedet.

Úgy élj, hogy az egész világ
Benned Jézust ítéli meg,
Szemükben Ő nem több, csak az,
Akinek te képviseled.